

Theater in het park

Een Anthonie Wander-mysterie

Johan Klein Haneveld

Zelf reis ik niet meer zo graag naar de overkant van de oceaan, vooral niet nu de douane inzicht moet krijgen in mijn sociale media. Maar ook zijn vliegreizen niet zo goed voor het milieu. Toch ontvang ik als internationaal expert op het gebied van onverklaarbare gebeurtenissen regelmatig correspondentie uit de Verenigde Staten. Zo kreeg ik kort na elkaar twee mails van een musicalregisseur. Hoe hij aan mijn adres was gekomen weet ik niet, maar ik was geïntrigeerd. De man schreef in de eerste hoe hij in het Hamilton-park in Weehawken een openluchtopvoering wilde doen van de bekende musical van Lin Manuel Miranda. Het is een fraaie locatie, zag ik op foto's online, met grasvelden waar mensen konden zitten. De skyline van New York aan de andere kant van de brede Hudson vormde een indrukwekkende achtergrond. Het was ook een thematisch passende locatie, want hier had Alexander Hamilton geduëlleerd met zijn politieke tegenhanger Aaron Burr - een belangrijke scene in het stuk.

Ik kan best genieten van een theaterbezoek op zijn tijd, vooral omdat ze illustreren hoe de aankleding bijdraagt aan de kracht van een verhaal, maar de laatste jaren had ik weinig tijd om uit te gaan. Als de regisseur een onderbouwde mening over zijn plan of de uitvoering wilde, kon hij beter een recensent vragen. Ik kwam er al snel achter dat hij mij wel degelijk nodig had vanwege mijn eigen onderzoeksrichting. Tijdens de generale repetitie hadden de acteurs en hij namelijk een spook gezien. Aangekomen bij de scene van het duel verscheen tussen hen in een man, gekleed in een lange jas, met een strik in het lange haar en een driekantige hoed (een 'tricorné' schreef de regisseur, die kennelijk meer wist van de geschiedenis dan ik). Hij had een hoog voorhoofd en priemende ogen, en hield in zijn hand een pistool met een houten handgreep. De man keek fronsend om zich heen voor hij in het niets oploste.

Het was mij meteen duidelijk wat er was gebeurd en een foto van het geïmproviseerde toneel bevestigde mijn vermoedens. De decorstukken waren zo neergezet dat ze een driehoekig patroon vormden en daarin waren de historische gebeurtenissen nagespeeld. Kennelijk hadden die tot op de decimeter nauwkeurig plaatsgevonden op de locatie van de musicalopvoering. Daardoor was Alexander Hamilton een moment lang niet op twee plekken tegelijk geweest, maar wel op twee momenten. De regisseur vroeg mij of ik naar New Jersey wilde vliegen om het met eigen ogen te kunnen zien, maar ik hield het bij een e-mail. Daarin drukte ik hem op het hart geen contact te proberen te leggen met de verschijning. Hamilton mocht immers geen informatie opdoen die de loop van de geschiedenis kon veranderen. Dat was nooit een goed idee, maar al helemaal niet bij iemand die zo'n belangrijke rol had gespeeld. Eigenlijk was het beter helemaal af te zien van optredens in het Hamilton-park.

Kennelijk kwam mijn antwoord te laat. Ik kreeg namelijk een tweede mail. Tijdens de eerste werkelijke uitvoering van de musical was Hamilton opnieuw

verschenen, precies zoals de vorige keer, zijn houding identiek, de stand van zijn wapen en de blik in zijn ogen dezelfde. De regisseur was naar voren gerend en had hem bij zijn arm gegrepen. 'Pas op,' had hij geroepen, 'Burr schiet!' Voor meer had hij geen tijd, want toen was de man alweer verdwenen. 'U had gelijk,' schreef mijn correspondent in antwoord op mijn bericht. 'Ik had niet met hem moeten spreken. Nu is niets meer bij hetzelfde gebleven.'

Ik heb geen idee waar hij op doelde. Voor zover ik weet lijkt Hamilton nog steeds op het hoogtepunt van de musical zijn wapen omhoog te willen steken, wat Burr de kans zou geven hem neer te schieten. Op het laatste moment doet hij echter een stap opzij. Het schot mist hem op een haar na. Zijn tegenstander, geschokt door wat er bijna gebeurde, rent op Hamilton af om vrede met hem te sluiten. Daarna volgt een scene waarin de politicus met zijn vrouw Eliza zingt over wat hij in de rest van zijn lange leven allemaal heeft bereikt heeft, na op het nippertje aan de dood ontsnapt te zijn. Die wending is juist zo mooi. Als de musical een slechte afloop had, zou hij volgens mij nooit zo populair zijn.

EINDE